

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΡΙΕΤΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΡΟΖΙ

Η φωνή της κυρίας Μπερντέ :

— Τώρα πάμε στο σαλόνι να τραγουδήσουμε λίγο !

Τό βαρν κι ἀρχοντικό δωμάτιο έγινε πολυθρόνο στη στιγμή. Όλοι εκάθθησαν όπως έτυχε ή σύμφωνα με τις συμπάθειές τους. Μιά νέα εκάθησε μπρός στο πιάνο, τó όρωαι μοντένο κáι ήχηρό πιάνο. Άρχισε νά παίζη ένα συνηθισμένο ταγκό. “Όλοι εσόπασαν. “Ό Ζυλιέν, όμως ξαναγόρσε άδεια σ' όνειρό του.

Ήξερε πολύ καλά γιατί ή μητέρα του ελγε συγκεντρώσει γύρω του όλες εκείνες τίς νέες. Ήταν καιρός τώρα που τον έβιαζαν νά παντρευθί. Στην άρχή ελγε άνασταθεί, έπειτα συγκατεθεί κατ' άρχην. Δέν έμεινε πια παρό νά καθορίση τήν έκλογή του. Κι' εκείνη τήν ήμέρα ήθελαν σίνει και καλά νά πάρη τήν όριστική του άπόφαση.

“Ό Ζυλιέν Μπερντέ σηκώθηκε γιά ν' άκολουθήση τή μητέρα του, ή όποία κατέβηκε βιαστική στό περιβόλι, όπου ελχαν συγκεντρωθεί οι προσκεκλημένοι της. Στην έξοδό της, όμως, ό νέος στάθηκε.

Έξω εθροιάβανε παντού ή άνοιξη, στην καταπράσινη γλήτ του περιβόλιού, στά λουλουδιώμενα δέντρακια, στά φροντισμένα γλαδία των δέντρων, και σ' αυτόν τον άέρα άνοιξη ό οποίος ήταν γεμάτος εσόδιές.

Τά κορίτσια εσοχώριζαν τριγύρω τή χαρά με τά χρουσταλλμένα γέλοια τους.

Τί διακριτικότερα, όμως, τί συγκαητικότερα άπελάμβανε καινή τί γλήττα τής ζοής; σ' εκείνο τό υπέροχο επαρχιακό σαλόνι που ήταν ομοιόηλό κ' ομόδορο, γεμάτο σιά και του οποίου τά άρμαία έπιπλα, ντυμένα με ξεθορα μεταξοτά εσοχώριζαν ένα άρωμα παρισμένον χρονον!

Τό σαλόνι αυτό τό άγαποσε πάντα ό Ζυλιέν. Όταν ήταν παιδάκι έπηγανε έπει γιά νά θυμάξη τήν τάξη των έπίλων, ή όποία διετηρείτο θυροκεντρια άμετάβλητη έδώ και μισόν αιώνα. Έσέβeto όλες τίς είνους, ελάτρωσε όλα τά φωτέϊγ, όλα τά μιμιπελό. Καί σάν νά ελγε συγκεντρωθεί σ' ένα μονο άντικείμενο ή μαγευτική χάρις του πατροπαράδοτου εκείνον περιβάλλοντος, ό Ζυλιέν ήταν κυριολεκτικώς ξετρελλαμένος μ' ένα παλιό κύμβαλο του 18ου αιώνος, στενό και χαμηλό, με καιρετί ξύλινο περίβλημα και χειρισμένα κροκάλια, οι ήχοι του οποίου ελγαν διατηρήσει τήν άρχική δροσιά τους παρ' όλα τά χρόνια.

Ό Ζυλιέν ελγαν άνακαλύψει για πρώτη φορά με τό κύμβαλο εκείνο τή μουσική μέθη των άρμονιών. Γ' άδειάζα διάτικτά τον εοσηθήσαν άπ' τήν άρχή νά βρίσκουν ευχαρίστηση στό πλήκτρα του. Κι' άργότερα, όταν με τήν ήλικία και με τή σπουδή εγινε τέλειος μουσικός, συχνά περιπρονοίσε τό μοντένο πιάνο γιά νά ξαναγυρίση—όπως ξαναγυρίσει καινή; σέ παλιό φίλο—στό παλαιό αυτό κύμβαλο.

Μήπως τό μουσικό εκείνο όργανο δέν ελγε κατ' άπ' τή φωνή των προγόνων που ελγαν κατοικήσει άλλότε στό ίδιο εκείνο σπίτι και οι όποιοι εσοχόντο πολύ πολλού τόρα τον αιώνο ύπνο τους; Δέν ελγε πρὸ πάντων κατ' άπ' τή φωνή τής γρηάς γιαγιάς, που πέθανε έδώ και δυό χρόνια :

“Η γιαγιά αυτή ελγαν άναδρψει τό Ζυλιέν με τό φλογερό ένθουασισμό και τή συγκαητική άφοσίωση των γυναικών του παλιού καιρού. Αύτή ελγε μάθει τά πρώτα του μουσικά, αυτή ελγαν ένθαροήνη τήν αγάτη του γιά τή μουσική, αυτή ευχαριστήθηκε πιο πολύ άπ' όλους τους άλλους με τίς πρώτες του ελιτυχίες.

“Έπειτα, όταν αισθανθήκε ότι ό προορισμός της έτελείωσε, έφρσε ευνυχημένη χοής τήν παραμυχή ήλιψη, βέβαια πός άφρησε πίσω τίς μιά καρδιά γεμάτη παλμούς που δέν θα τήν ξεχνούσε.

Και ό Ζυλιέν, αλήθεια, δέν τήν ελγε λησμονήσει. Η πεθαμένη ζούσε πάντα στην ένθύμησι του νεαρού παλληκαριού. Ζούσε σάν μία σιά. που βρισκότανε πάντα τό πλευρό του, σκυμμένη κοντά του και του μιλούσε στό αυτί, τον εσομβούλευε και τον καθοδηγόσε.

Και όταν ό Ζυλιέν μερικά νοσταλγικά βράδια αισθανόταν τήν άνάγκη ν' άκούση μία ελιτζική ψυχή, άνοιγε τό παραμελημένο κύμβαλο κ' άναυθμόταν τίς παλιές γεμάτες χάρι μελωδιές που άλλότε έπαίξε ή γιαγιά του.

“Ετσι του φαίνεται πως ξανάβρισε τήν τρυφερή έμπνευσι τής πεθαμένης, κ' άκούγε τον ίδιο τον ήχο τής φωνής της.

“Ενα τραγουδάκι πρὸ πάντων, μία άρια, μία άριέττα, του ελγε μείνει βαθειά χαραμένη στή μνήμη, ένα τραγουδάκι γεμάτο άφέλεια, που έλεγε :

“Στην άνοιξη τής ζοής μου πεθαίνο θύμα τής αγάπης, όμοια με τό ρόδο που γεννήθηκε τήν άγρή με τή δροσούλα, και μαράθηκε τό βράδυ...”

“Άχ, τό τραγουδάκι αυτό! Τό τραγουδάκι αυτό! “Ό Ζυλιέν, όμως, δέν μπόρεσε νά όνειροπολήση περισσότερα γιατί άρχισαν νά του φωνάζουν και νά τον προσκαλούν οι άλλοι άπό τό περιβόλι. “Έτσι τον άπέσπασαν άπ' τή γεμάτη μυστήριο σαγαλιά του σαλονιού.

“Έπρεε τότε τήν άπόφαση και προχώρησε. Τόν ετριγύρισαν άμέσως νέοι και κορίτσια. “Άρχισαν νά του παραπονούνται και νά τον περάζουν. Κι' άπάνω άπ' τή βοή όλη εκείνη άκούστηκε κυρίαρχη

Ενώ τό ταγκό έπαίξετο ράθυμα, ό Ζυλιέν έντίταξε τά κορίτσια που ήταν μαζεμένα στό σαλόνι. Μερικά άπό αυτά δέν ήσαν διόλου του γούστου του. Τρία μόνο του έφάνιντο άξια γιά κάποια προσοχή.

Η πρώτη άπ' αυτές, ή Μάρθα, ελγε ευχάριστο πρόσωπο, δέν ελγε όμως, τίποτε καλό νά επιβάλλεται. Η καινήμενη κατό άπό μία άγρια δελιά εκρυβε όλα τά προσόντα που ίσως ελγε.

Μιά άλλη, ή Ζωρζέττα, εκείνη άκριβός που έπαίξε τό άσημαντο ταγκό, ήταν εμορφή, κομψή κ' έδειχνε πός ελγε συνειδητή τον προσοχά της.

Η τρίτη επί τέλους, ή ‘Αλίκη, εθεωρείτο πολύ μορφωμένη, ελγε αγνά χαρισμησιακά Ρομαίος παρθένου, φουσκοτό μέτωπο διανοουμένης γυναικας και πρόσωπο χαριτωμένο. Πουαν άπ' τίς τρεις αυτές έπρεπε νά διαλέξη. Και οι τρεις του άφρασαν τό ίδιο, γ' αυτό ό Ζυλιέν έμεινε διατακτικός. Τίς έντύταξε τή μιά ύστερ' άπ' τήν άλλη, άναζητούσε ένα σημάδι τής μοίρας, τή μουσική επανάληψη που λέσει χαμηλόφωνα στό αυτί του άνόδου: “Αυτήν πρέπει ν' αγαπήσης! “Καμμία άποκάλυψη, όμως, κανένα άείγμα, κανένα σημάδι, δέν έκανε νά χτυπήση ή καρδιά του.

Η Ζωρζέττα έν τῷ μεταξύ παράτησε τό πιάνο. Τήν διεδέχη ή ‘Αλίκη κ' έπαίξε μία σονάτα με παθητικούς ρυθμούς.

‘Αλήθεια, κ' οι τρεις κατεγίνοντο με τή μουσική... “Ό Ζυλιέν αισθανετο ότι όσο έπηγανε κ' εγίνετο περισσότερο αλυτο τό πρόβλημα.

“Έτελειωσε επί τέλους κ' ή σονάτα με πολλά χειροκροτήματα. Μερικές φωνές άκούσθηκαν τότε :

— “Η Μάρθα, “Η Μάρθα!

Αυτή υπάκουσε, έρηχώκη κατακόκκινη και ελιπε : “Με τήν άδεια σας θα έπαίξει ευχαρίστος στό παλιό κύμβαλο!

“Όλοι έδειξαν εκπληξη και ειλαν «αι από ευγένεια. Μόνο ό Ζυλιέν έδειξε μιά ξεχωριστή συγκαηση. ‘Επληρίωσε ζσηρά τό παλιό όργανο, εβοήθησε τήν κορη νά καθήση, άνοιξε τό σκέπασμά του και ειλπε :

— Τι θα παίξετε ;
— Μιάν άρια, μιάν άριέττα τής παλιάς καλής εποχής!
Και ξαφνια άρχισε νά τραγουδή :

“Στην άνοιξη τής ζοής μου πεθαίνο θύμα τής αγάπης, όμοια με τό ρόδο που γεννήθηκε τήν άγρή με τή δροσούλα και μαράθηκε τό βράδυ...”

“Ό Ζυλιέν μσόκλεψε τά μάτια του γιά ν' άπολαύση καλύτερα τήν έντύχια. Η φωνή τής πεθαμένης θάλεγε καινή πός ξαναζούσε σ' εκείνη τή δελιά νεανική φωνή. Χωρίς νά θέλη τότε έμφθίρισε :

— Μικρούλα μου, αγάτη μου, έσύ μου ταιριάξεις καλύτερα άπ' όλες !

ΕΕΕΕΕ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ Τής Λαυρεντίας Χόπ
ΙΚΕΣΙΑ

Δέ θέλω τήν αγάπη σου, ούτε γιά μένα σέψη νά βάλης στό κεφάλι σου. Μιάν όρα σου ζητώ. “Όπως πασάς τή σκλάβια του, έτσι άς με χαϊδέψει τό χέρι σου, κ' άλότεια ύστερ' άς ξεχαστώ. “Όπως τ' άγέρη, που δροσιά στους έρμούς κάμπους [χύνει, και κάνει τους άνδρηκπους μ' ενδοιαστή πνοή, έτσι και συ νά ‘ρθείς σέ με. Καί τ' άρωμα θα μείνη αυτής τής όρας άφροστο σ' όλη του τή ζοή. Μετάφρ. Στάθη Σπηλιωτοπούλου